

VRTEC

LIST S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO
'S PRILOGO, ANGELČEK'

Št. 10, 11.

Ljubljana, dne 1. okt., nov. 1918.

Leto 48.

Ivo Danič: **Moji sestrici.**

I.

Srečo prvih let detinskih
si pri nas užila ti;
angelček z višav nebeških —
to si, mala, bila ti.

In ko nam besede prve
začvrljala si sladkó,
s smehom ljubim se smehljala,
nam sladkó je vsem biló.

Ah, kakó lepó strmeti
bilo v tvoje je oči:
tam je spalo zlato jutro,
tam milina polnoči.

A ko prvič si nazvala
bratca svojega — —
tiste dni pa se utrga
nit življenja tvojega.

Pa potem telesce tvoje
položili smo v zemljó;
duša pa kot bel golobec
odhitela je v nebó.

II.

To je bilo med grobovi
sredi polnoči —
sestrica, nad tvojim grobom
sredi polnoči ...

Sapice so zapihljale:
»Ah, Angelica!«
Rožice so se nagnile:
»Osamelica!«

Zvezdice so zadrhte:

»Saj ni res! —

Ona je krilatec božji

vrh nebes . . .«

To je bilo med grobovi

sredi polnoči —

sestrica, nad tvojim grobom

sredi polnoči . . .

III.

Kje bi mislil, kje bi mislil,

da po teku let

te obiščem med grobovi,

moja mala, spet!

A sedaj sem spet pri tebi,

prišel sem na grobek tvoj:

ah, Angelica, li čuješ. —

čuješ, čuješ pôzdrav moj?

Kje bi mislil, da tak kmalu

grob te tihi pomiri —

ko radosti tvoji nekda

nikdar konca bilo ni!

Kot da bi odzdrave tvoje

mi naznanile —

rože tam na grobu tvojem

so se zganile . . .

IV.

Kakor cvetki zamorjeni

truplo v zemljici ti spi.

Duša tvoja — angel božji —

se v nebesih radosti . . .

Toda bratec hodi truden

še življenja težko pot,

v tihih bolih, v nadah tihih

k tebi hrepeni odtod.

